

TONY JUDT
VELKÁ ILUZE?

ESEJ
O EVROPĚ

PROSTOR

Tony Judt
Velká iluze?
Esej o Evropě

PROSTOR

TONY JUDT
VELKÁ ILUZE?

ESEJ
O EVROPĚ

přeložil Martin Pokorný

PROSTOR | PRAHA | 2020

Originally published under the title *A Grand Illusion? An Essay on Europe*.

Copyright © Tony Judt, 1996

Czech edition © PROSTOR, 2020

Translation © Martin Pokorný, 2020

ISBN 978-80-7260-445-6

OBSAH

<i>Předmluva</i>	9
1. VELKÁ ILUZE	13
2. VÝCHODNÍ PŘÍSTUPY	58
3. SBOHEM VŠEMU?	97
<i>Doslov</i>	145
<i>Rejstřík</i>	159

Předmluva

Knížka, již držíte v rukou, vychází z přednášek, které jsem pronesl v květnu 1995 na Johns Hopkins Center v Boloni pod záštitou čtrnáctideníku *The New York Review of Books* a nakladatelství Hill and Wang. Chci řediteli centra prof. Robertu Evansovi poděkovat za pohostinství a šéfredaktorovi *La Rivista dei Libri* prof. Pietru Corsimu za podíl na organizaci a podpoře přednáškové řady. Živé diskuse, jež po přednáškách následovaly, pro mne byly velkým přínosem; snad bude z následujících kapitol patrné, jak moc jsem se z nich poučil. Původní myšlenka knížky vzešla z rozhovorů s Robertem Silversem a Elisabeth Siftonovou, jimž jsem oběma zvláště vděčen za podněty a povzbuzení.

Nejedná se o čistě příležitostnou stať, ale ani o odborný historický výklad. Snažím se vyrovnat s trojicí aktuálních otázek: Jaké jsou vyhlídky Evropské unie? Pokud ne zcela růžové, proč tomu tak je? A jak moc je vůbec důležité, zda vznikne, či nevznikne jednotná Evropa? Formulacemi, jež pro své otázky volím, a podanými odpověďmi si možná vysloužím cejch

euroskeptika, zvláště vzhledem k faktu, že jsem (původem, byť ne místem pobytu) Brit. Proti takovému obvinění se chci důrazně ohradit a bránit. Jsem nadšený Evropan; nikdo jen trochu informovaný si nemůže vážně přát návrat do onoho zvenčí obléhaného a konflikty zmítaného kroužku podezřivých a do sebe zahleděných národů, jímž evropský kontinent ještě před nedávnem byl. Cokoli nás vede od *této* Evropy pryč je dobré, a čím jsme od ní dále, tím lépe.

Leč považovat určitý výsledek za žádoucí je jedna věc, považovat jej za dosažitelný je věc jiná. A teze následující stati zní: skutečně jednotná Evropa je nepravděpodobná do té míry, že trvat na jejím prosazování je nemoudré a sebedestruktivní. Nejspíše jsem tedy europesimistou. Na rozdíl od zakladatele Evropského společenství Jeana Monneta si nemyslím, že je rozumné či vůbec možné „zahnat ducha historie“ v míře vyšší než malé, a můj esej proto končí výzvou k dílčímu obnovení či nové legitimizaci národních států. Z týchž důvodů shledávám, že bez ohledu na to, zda bývalé komunistické země východní Evropy *mají* v budoucnu náležet do plně integrované Evropy, faktem je, že k tomu možná nedojde; a bylo by proto nejspíš moudřejší přestat slibovat opak.

Argumentace i tón celé úvahy nesou výrazné stopy toho, že kniha vznikla v Rakousku. Vyhlídky Evropy a její nadcházející obtíže vypadají z centra kontinentu jinak než na jeho západním okraji, kde se nachází

většina institucí Evropské unie. Imperiální dědictví a současná provinčnost střední Evropy, všudypřítomnost Německa, blízkost bývalé Jugoslávie a skutečnost toho, jak snadno lze překračovat dávné hranice mezi Východem a Západem a zjišťovat, jak odlišné obě Evropy zůstávají, to vše společně přispívá k tomu, že se odtud vyhlídky na sjednocení jeví mlhavější než při pohledu více ze severu nebo ze západu. Jsem proto zvláště vděčný Newyorské univerzitě za to, že mi poskytla badatelské volno, a Institutu věd o člověku a jeho řediteli prof. Krzysztofu Michalskému za velkorysé pozvání, abych tuto dobu strávil jako jejich host ve Vídni.

Vídeň, leden 1996

VELKÁ ILUZE

Evropské společenství uhlí a oceli se roku 1951 zrodilo z myšlenky, kterou pojal Jean Monnet a v květnu 1950 předložil francouzský ministr zahraničí Robert Schuman. Roku 1958 se ESUO změnilo v Evropské hospodářské společenství, běžně označované jako „Evropa šesti“ (Francie, Západní Německo, Itálie a Benelux). Tato blahobytná, „dálnozápadní“ Evropa následně umožnila přistoupení Spojeného království, Dánska a Irska a změnila se v „Evropu devíti“, načež se znovu rozrostla a s připojením Řecka, Španělska a Portugalska v osmdesátých letech se z ní stala „Evropa dvanácti“. S trojicí nejnovějších členů – Rakouskem, Švédskem, Finskem – se dostáváme na patnáct. Když se dnes mluví o možném přičlenění dalších zemí, zcela bez rozpaků se říká, že se ta a ta země – například Slovinsko či Polsko – „připojí k Evropě“.

Toto podivuhodné vyjádření dokládá, že dnešní Evropa už vlastně není lokalita; je to idea a mírumilovné, blahobytné mezinárodní společenství sdílených

zájmů a spolupracujících složek – „Evropa ducha“, lidských práv, volného pohybu zboží, myšlenek a osob, stále těsnější spolupráce a jednoty. Zrod této hyperreálné Evropy, evropštější než sám kontinent, této projekce všech vznešených hodnot dávné civilizace – ovšem očištěné od svých temných rysů – do vnitřních vzájemných vztahů a do budoucnosti, nelze přisoudit výhradně komunistickému uvěznění druhé, východní půle Evropy. Stranou vůči nové „Evropě“ koneckonců nestály jen lidové demokracie, ale také Švýcarsko, Norsko a (až donedávna) Rakousko a Švédsko, vzory mnoha sociálních a občanských ctností, které se „Evropané“ snaží svými novými institucemi ukotvit. Pokud máme chápat prameny – a, jak mám v plánu demonstrovat, též meze a možná rizika – této „Evropy“, jež nám je představována jako vodítko a příslib, musíme se vrátit do nedávné minulosti, kdy vyhlídky na Evropu jakéhokoli druhu byly mimořádně chmurné.

Domněnka, že výstavbu západní Evropy zdevastované válkou podnítili idealističtí zastánci jednotného kontinentu, je plodem pochopitelného retrospektivního omylu. Lidé uvedeného druhu nepochybně existovali; náleželi například ke Hnutí evropské jednoty z roku 1947 a jejich vliv v reálném světě byl mizivý. Je kuriózním faktem, že hlavní slovo v otázce sjednoceného kontinentu mělo britské vedení, které přitom ve skutečném budování evropské jednoty v následujících letech nemělo sehrát žádnou aktivní

roli. V říjnu 1942 upozornil premiér Winston Churchill britského ministra zahraničí Anthonyho Edena, že „by bylo nezměrnou pohromou, kdyby měl ruský bolševismus překrýt kulturu a nezávislost starobylých evropských států. Jakkoli se to dnes těžko říká, jsem přesvědčen, že evropská rodina bude s to konat jednotně jen pod vedením Evropské rady.“¹ Není pochyb o tom, že v osvobozených zemích kontinentální Evropy panovala v roce 1945 idealistická nálada, avšak většina jejich mluvčích si kladla domácí cíle: změnu a reformu ve vlastní zemi v podobě stanovované různými koalicemi, jež se utvořily během války v zájmu odboje proti nacistické okupaci. Až do padesátých let nebylo obvyklé nacházet v Evropě intelektuály či politiky, jejichž hlavním zájmem by byla budoucnost sjednoceného kontinentu, a nikoli politika vlastní země.

Pokud hnacím motorem Evropanů v těchto letech nebyl idealismus, nebyly jím ani zjevené imperativy historického osudu. V bezprostředně poválečném období máloco nasvědčovalo tomu, že by se přeživší z války s Hitlerem měli spontánně či nevyhnutelně spojit dohromady. Americká novinářka Janet Flannerová v pravidelné depeši pro *The New*

1/ Proslovy o sjednocené Evropě měl Churchill i po válce: v září 1946 v Curychu a v květnu 1947 v londýnské Albert Hall. Ve shodě s většinou britských politiků si ale představoval a přál v podstatě jen místo k setkávání a rozhovorům, jakým se nakonec stala a zůstala „Rada Evropy“.